

ADRIANA SZYMAŃSKA

ZIELONE ROLETY

JUBILEUSZ
PAŃSTWOWEGO
INSTYTUTU
WYDAWNICZEGO
1946-2021

75

ZIELONE ROLETY

*I z wozu gasnącego w bezświat się wychylił,
By stwierdzić jasnowiedztwem ostatniego tchnienia
Możliwość innej jawy, niż jawa istnienia.*

Bolesław Leśmian *Elias*

Świat za moimi oknami zasłaniają i odsłaniają
– na zmianę – zielone rolety. Odsłonięty
objawia ogród w kwitnym bezmiarze
i ptaki, i chmury, i to wszystko razem
pod błękitną powieką nieba.
Gdy niebieskość łśni ranną lub wieczorną zorzą,
mówię szeptem: bądź jeszcze ze mną, świecie.
A gdy nocą patrzę w rojowiska gwiazd,
rozsiane hojnie aż po niewidzialność,
wiem i widzę inaczej: dalej jest już wieczność.
Bo z za rolety wygląda ta sekretna jawa,
która za dnia znika. A w niej
twarze najbliższych: Zbyszka, Niny, Miłki,
Wojtka, Kaśki, Klary. Żywych i umarłych
w świętych obcowaniu. To są, to ich nie ma.
Wieczność nas bowiem kusi obietnicą Słowa,
lecz nie odsłania tego, co wciąż tu i teraz
umyka naszym zmysłom. I tylko czasami
wyłania się z za rolety ta Twarz najjaśniejsza,
czuła. Niebywale piękna w glorii
Zmartwychwstania. Odpowiedź
na Miłość, Nadzieję i Wiarę?

Pułtusk, sierpień 2019

INNA JAWA

Wciąż jestem tutaj. Z duszą na ramieniu,
szykującą się do wielkiej podróży.
A może upragniona wieczność znajduje się
tuż za progiem? Może ptaki,
przylatujące co dzień po ziarno sypane im za okno,
przynoszą w skrzydłach powiew tego świata,
który – niewidzialny – lśni
nie tylko w mojej tęsknocie?
Oczy umarłych, nawiedzających mnie we śnie,
też niosą zapowiedź „innej jawy”.
Jeszcze nie próbuję sięgać po obiecaną nagrodę,
wciąż jestem tutaj, gdzie życie
może przywołać każdą tajemnicę.
Chociaż nie może jej przeniknąć.

PODRÓŻE PEŁNE CUDÓW

Otóż to: nawet spojrzenie przez szybę w oknie
napętnia mnie zachwytem. Sikorka,
trzepocząca skrzydłami na gałęzi brzozy,
psy szczekające w ogrodzie na ulicznych
przechodniów, wszyscy oni są obietnicą drogi,
która objawia się w każdym ich poruszeniu.
Wędrowałam kiedyś po świecie. Wiem,
co to nieskończoność, otwierająca się
za oknem samolotu, i odwieczność, skryta
w głębinach puszczy. Widziałam arcydzieła sztuki
w muzeach, w salach koncertowych słuchałam
najdoskonalszych symfonii świata. A teraz
siedzę w fotelu, wsłuchując się w nierówne bicie
swego serca i podziwiam codzienne pory dnia:
w każdej z nich jest sekretna ścieżka,
wiodąca dalej, poza terażniejszość.
Są cuda wielkie i małe. Te ostatnie
bywają najpiękniejsze. Jak ziarno słonecznika,
zgubione zimą przez ptaki i kielkujące wiosną
na grządce pod oknem. Albo dźwięczny głos
synogarlic, budzących mnie co rano,
żebym cieszyła się nowym dniem.

lipiec 2018

REPRINT, REQUIEM

*Pamięć nie cierpi ruchu, woli zatrzymywać wszystko
w kadrze: niczym wiele zapamiętanych scen,
i ta jawi się moim oczom jak tableau vivant.*
John Banville *Morze*

Siedzisz w południe na ławce w sopockim parku
i czytasz książkę. Przywołujesz mnie
uniesioną dłonią. Podchodzę i siadam obok ciebie.
Mówimy niewiele, podziwiając jesienne drzewa
i słońce, prześwietlające gałęzie z coraz radszymi
skupiskami liści. Za plecami mamy morze: jest
jak wielki szary zwierz, leżący z mokrymi łapami
na rozdeptanym piasku plaży, po którym
wciąż wędrują ludzie, mewy i wrony.
Idę dziś przez ten sam park i patrzę na puste alejki,
wierząc – czemu? – że znowu tutaj siedzisz.
Wywołuję ten obraz z jakiejś niepojętej głębi
samej siebie, gdzie pozostałeś – rozparty na ławce,
w beżowym kaszkiecie i szarej kurtce, zamyślony,
unoszący ku mnie rękę w geście oczekiwania.
Morze z dziś to reprint tamtego sprzed lat:
coś szepcze, śmiejąc się, a może płacząc,
z kreską horyzontu pod otchłanią nieba.

Samotna mewa ciągnie za sobą przejrzysty woal
powietrza, krzycząc przeciągle, co brzmi jak requiem
w żałobnym mewim języku.

Sopot, 24 października 2019